

Tomáš Zimmer:
Novobarokní fenomén v pražské architektuře kolem roku 1900
Oponentský posudek magisterské práce

Tomáš Zimmer si vytkl za téma své diplomové práce novobarokní fenomén v pražské architektuře kolem roku 1900. V úvodních kapitolách naznačuje souvislosti vzniku novobarokní architektury, její dobovou reflexi, možnou periodizaci a souvislosti s jinými dobovými uměleckými proudy. Následuje přehled nejvýznamnějších architektů a stavitelů, v němž - většinou chronologicky - představuje jejich vybrané novobarokní realizace.

Zvolené téma je mimořádně zajímavé a aktuální. Dlouho přehlížený fenomén pražské novobarokní architektury, jejíž projev se přímo kryly s nástupem secese a moderny, si rozhodně zaslouží podrobnější zkoumání a zhodnocení. Tomáš Zimmer se dle vlastních slov rozhodl prozkoumat zejména méně známé autory a jejich stavby, které ovšem ve srovnání s významnými a často citovanými architekty paradoxně představují výraznou kvantitativní většinu novobarokních realizací v Praze. Otevřela se tak před ním nutnost zpracovat mimořádně velké množství domů, které však ve svém souhrnu vlastně tvoří samo jádro fenoménu pražské novobarokní architektury.

Mezi hlavní přínosy práce patří podrobný popis a fotodokumentace průčelí jednotlivých staveb a nástin životopisů jejich tvůrců. Úvodní kapitoly jsou bohužel poněkud stručné, avšak prokazují autorovu podrobnou práci s literaturou i texty, publikovanými v dobových architektonických časopisech, které mu umožnily pevnější vymezení celé problematiky i autorské určení mnoha domů. Zásadním problémem se naopak jeví absence archivního průzkumu, která by mohla napomoci podrobnější identifikaci i interpretaci jednotlivých projektů. I díky tomu se autorův popis bohužel často omezuje jen na analýzu fasády a ponechává stranou půdorys či celkovou kompozici staveb. Zajímavý je naopak závěr práce, kde se autor pokouší pojmenovat svébytnost pražské novobarokní tvorby a velmi správně naznačuje vztah mezi rozvolněností novobarokních forem a následným rychlým obecným přijetím secesního tvarosloví.

Přes určité nedostatky, mezi které patří zejména stručné pojetí úvodních kapitol a absence archivních rešerší, lze práci označit za cenný příspěvek k poznání pražské architektury přelomu 19. a 20. století. Z tohoto důvodu práci doporučuji k obhajobě.

V Praze, dne 26.9.2012

PhDr. Richard Biegel, Ph.D.